

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ο εορτασμός της Παγκόσμιας Ημέρας Θεάτρου καθιερώθηκε το 1961 από το Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου (ΔΙΘ). Γιορτάζεται κάθε χρόνο στις 27 Μαρτίου από την παγκόσμια θεατρική κοινότητα. Το Εκτελεστικό Συμβούλιο του ΔΙΘ επιλέγει κάθε φορά μία διεθνώς αναγνωρισμένη προσωπικότητα του θεάτρου από μία χώρα-μέλος για να γράψει το μήνυμα το οποίο διαβάζεται σε όλα τα Θέατρα και μεταδίδεται από τα ΜΜΕ σε όλον τον κόσμο. Κατά καιρούς μήνυμα για την Παγκόσμια Ημέρα Θεάτρου έχουν γράψει οι: *Ζαν Κοκτώ, Άρθουρ Μίλλερ, Λώρενς Ολίβιε, Ζαν Λουί Μπαρώ, Πήτερ Μπρουκ, Πάμπλο Νερούδα, Ευγένιος Ιονέσκο, Λουκίνο Βισκόντι, Μάρτιν Έσλιν, Ιάκωβος Καμπανέλλης κ.ά.*

Εφέτος το μήνυμα έγραψε η Αιγύπτια θεατρική συγγραφέας **Φάτια Ελ Ασσάλ**.

Το μήνυμα είθισται να διαβάζεται στα θέατρα πριν από την παράσταση

Φάτια Έλ Ασσάλ

Έχει γράψει 120 θεατρικά έργα για το ραδιόφωνο, 57 σενάρια για τηλεοπτικές σειρές και 6 θεατρικά έργα τα οποία παρουσιάστηκαν σε σημαντικά θέατρα της Αιγύπτου. Πολλά από αυτά προβάλλουν θέματα σχετικά με κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα, όσον αφορά στην Αιγυπτιακή κοινωνία εν γένει και ειδικότερα στις γυναίκες.

Έχει γράψει την αυτοβιογραφία της (4 τόμοι) με τίτλο «Η μήτρα της ζωής» (The Womb of Life) όπου αναφέρεται όχι μόνο στις προσωπικές της δυσκολίες ως κορίτσι και γυναίκα, αλλά στην θέση των γυναικών γενικότερα στην χώρα της από το 1943 έως σήμερα.

Αναγκάστηκε να σταματήσει το σχολείο στην ηλικία των 10 ετών, ακολουθώντας την μοίρα των περισσότερων νεαρών κοριτσιών και γυναικών στην αρκετά συντηρητική αιγυπτιακή κοινωνία εκείνης της εποχής (κοινωνική αποκοπή, πρώιμος γάμος). Έχει παντρευτεί τον συγγραφέα και πολιτικό ακτιβιστή Αμπνταλάχ Ελ Τουχί, ο οποίος την ενθάρρυνε και την υποστήριξε να συνεχίσει τις σπουδές της. Τόσο το ταλέντο της ως συγγραφέας όσο και ο αποφασισμένος αγώνας της να βελτιώσει την μεταχείριση των άλλων γυναικών στην χώρα της, της οδήγησαν γρήγορα σε μια λογοτεχνική και κοινωνική προεξέχουσα θέση.

Το 1982 φυλακίστηκε επειδή υπερασπίστηκε τις πολιτικές θέσεις του συζύγου της και έγραψε ένα έργο με τίτλο «Γυναικείες φυλακές» (Prison for Women). Το έργο αυτό γνώρισε εθνική αναγνώριση και σήμερα χρησιμοποιείται σε όλη τη χώρα στο ραδιόφωνο και τα τηλεοπτικά προγράμματα ως σημείο αναφοράς.

Είναι πρόεδρος της Ένωσης Γυναικών Συγγραφέων της Αιγύπτου, πρόεδρος της Προοδευτικής Ένωσης για τις Γυναίκες και μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματίου Γυναικών Κινηματογραφιστών της Αιγύπτου.

27 ΜΑΡΤΙΟΥ 2004

Φάτια Ελ Ασσάλ

Το θέατρο είναι η μητέρα όλων των τεχνών. Αυτή είναι μια αλήθεια που κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει, και γι' αυτό το λόγο είναι το ένα και μοναδικό μου πάθος.

Πάντοτε πίστευα ότι οι θεατρικοί συγγραφείς διακρίνονται για τα ευγενή ανθρωπιστικά τους αισθήματά. Μόνο έτσι το μήνυμά τους μπορεί να βοηθήσει τον άνθρωπο να εξυψωθεί, να απελευθερωθεί από τις απογοητεύσεις, από την όποια εκμετάλλευση και έτσι να μπορέσει να κατακτήσει την αξιοπρέπεια.

Οι θεατρικοί συγγραφείς για να επιτύχουν τον στόχο τους και να επηρεάσουν τον άνθρωπο, πρέπει να κατέχουν επακριβώς το επάγγελμά τους και να έχουν τον πλήρη έλεγχο του ύφους της καλλιτεχνικής τους έκφρασης. Διαφορετικά το μήνυμά τους θα εξανημιστεί χωρίς να αφήσει πίσω του ίχνη, χάνοντας ταυτόχρονα και τον απαιτούμενο στόχο του.

Διότι σε κάθε έργο τέχνης, το μήνυμα του καλλιτέχνη στοχεύει πάντα στην ανθρώπινη δικαιοσύνη, την ωριμότητα έκφρασης και την αυθεντικότητα. Γι' αυτό και θα ήταν λάθος να σκεφτούμε ότι ένας από αυτούς τους παράγοντες μπορεί να υπερισχύσει έναντι των άλλων.

Λένε ότι το θέατρο είναι μια τέχνη που βασίζεται σε σταθερές δομές, απαλλαγμένο από περιττά φτιασίδια, και ότι οι διάλογοι του πρέπει να είναι «δεμένοι», συνοπτικοί, χωρίς φλυαρίες. Λένε επίσης ότι γι' αυτό το λόγο το θέατρο είναι ασύμβατο με τη φύση της γυναίκας, που αδυνατεί να διαχωρίσει τον εαυτό της από το Εγώ της και συνεπώς δεν μπορεί να εκφραστεί με αντικειμενικότητα. Έτσι λένε! Σ' αυτό απαντώ: μια γυναίκα που μπορεί να κουβαλήσει στα σπλάχνα της μια νέα ζωή για εννέα μήνες είναι ικανή να δημιουργήσει ένα έργο σαφές και με συνοχή. Μόνο με ένα όρο: ότι είναι πραγματική θεατρική συγγραφέας.

Το πρώτο μου έργο «Γυναίκες χωρίς μάσκες» ξεκινά με μια κραυγή και μια ερώτηση καθώς ένοιωσα ότι εγκυμονούσα λέξεις δεκάδων, ακόμα και εκατοντάδων ετών.

Ίσως να είχε έρθει η ώρα των πόνων της γέννας που θα απελευθέρωναν το εσώτερο είναι μου προβάλλοντας την γέννηση των λέξεών μου.

Οι λέξεις μου! Το πάθος μου! Η παιδική μου ηλικία! Το παιδί μου! Ακούω αυτή τη φωνή τόσο απομακρυσμένη από παράπονα, από στεναγμούς. Μια φωνή που τσακίστηκε και ταπεινώθηκε. Μια φωνή που η ηχώ της πάλλεται από γενιά σε γενιά. Η συνείδηση, στην ιστορία της ανθρωπότητας, φέρει το βαρύ φορτίο των διωγμών και της σκλαβιάς.

Αρνήθηκα να γράψω έστω και μια φράση αν δεν αναδυόταν από τα βάθη της ψυχής μου. Ούτε μια γραμμή που να μην εκφράζει την αλήθεια για τη γυναίκα και τη δύναμη της να προσφέρει.

Γι' αυτό ζήτησα από την πέννα μου να ορκιστεί ότι θα αρνηθεί να γράψει έστω και μια γραμμή αν επρόκειτο να εκφράσει αδυναμία ή απογοήτευση και πως θα αρνηθεί να με υπακούσει αν νοιώσει ότι δειλιάζω μπροστά στην αλήθεια. Έπειτα της ζήτησα να με βοηθήσει να φέρω στο προσκήνιο τον μεγάλο αριθμό των γυναικών που μοιράζομαι και εγώ τη μοίρα τους, πλησιάζοντάς τις και εκπροσωπώντας τις.

Έτσι θα μπορούσαμε να αποκαλυφθούμε εντελώς, απαλλάσσοντας τους εαυτούς μας από τη σκουριά που συσσωρεύτηκε με το πέρασμα του χρόνου, θα μπορούσαμε να υψώσουμε τις φωνές μας ενάντια σε όλες τις συνθήκες και τα γεγονότα που μας έχουν στερήσει την ορμή της ανθρώπινης δύναμής μας.

Το θέατρο είναι το φως που φωτίζει το μονοπάτι της ανθρωπότητας. Ένα φως που διασφαλίζει έναν ζωντανό δεσμό με το θεατή δημιουργώντας ζεστασιά μεταξύ μας. Μακάρι να υπάρχει για πάντα αυτή η επικοινωνία.